

Witte Haydn

Muziek bepaalt het leven van *Ewa Maria Wagner*. Deze week: droomskiën.

Het winterse landschap in Nederland verrast me tegelijk met een hoogst zelden gespeelde Haydn op het programma van deze week. Vele skivakanties terug was mijn Bratsche-instrument de vulstem van zijn Pruisische kwartetten tijdens een winterfestival in Oostenrijk, waardoor Haydn tot op de dag van vandaag met ijskristallen en sneeuwpret in mijn hoofd schittert.

Terwijl ik deze week in het orkest de bes-majeur-streek in Haydns *Harmoniemesse* verken, raakt Nederland wit en bevroren. Goedgemutst ski ik achter mijn lessenaar van het ene naar het andere deel, lift ik, met zijn allen, naar de toppen om van de muzikale hoogtes te genieten en gooi met mijn collega's vanaf 'Quoniam' in het Gloria de muzieknoten als sneeuwballen naar elkaar. De witte vlokken vergroten zoals altijd mijn wereld.

Mijn Bratsche navigeert me naar de

Spass, die het laatste jaar noodgedwongen overgeslagen is. De snelle achtsten trekken mijn verbeeldingsmachine als kettingen de berg op. De blaassectie speelt om de haverklap signalen die me aan de Alpen doen denken, mijn strijkstok glijdt op de met hars besneeuwde snaren en mijn wangen

Iedereen heeft zijn eigen sneeuw, ik waan me in een wit muziekpanorama

kleuren rood alsof de bergwind mijn gezicht prikkelt. Als de dirigent de bassen de navigatie van „Haydns googlemaps” noemt, weet ik dat ik niet alleen onderweg ben. Iedereen heeft zijn eigen sneeuw, met mijn Bratsche waan ik me in een wit muziekpanorama.

Haydn was een ongelukkig mens. Toen de vrouw waar hij stapel op was voor het klooster koos, trouwde hij met haar zus. Die keerde zich al snel van Joseph af en gebruikte zijn composities slechts als krulspelden. Deze kwelling duurde 40 jaar, hij had alle redenen om chagrijnig te zijn. Maar in plaats van te klagen stortte hij zich op de muziek. Zijn composities zijn allesbehalve droevig. De *Harmoniemesse* schreef hij op zijn zeventigste, zijn vrouw, „het helse beest”, zoals hij haar liefkozend noemde, was net overleden. De blijdschap kon hij zelfs in dit religieuze werk niet onderdrukken.

Ook al zit ik nu te droomskiën in een land waar bergen ver te zoeken zijn, ik blijf geloven dat zodra de avondklok afgeschafte wordt, we met z'n allen uitbundig après-ski gaan vieren.

Ewa Maria Wagner is altvioliniste en schrijfster. Dit is voorlopig de laatste 'Wagner over muziek'. Later dit jaar volgt een nieuwe reeks.